

забива ножъ въ благодатната грждъ на България!

На среща ни идатъ дървари. Единъ отъ тѣхъ носи убита катерица. Убилъ я съ камъкъ.

— Де я уби? — пита завистливо бае Василь.

Горе. . . на една бука. Нѣма ги, па и мжно се биятъ.

— Амй, — възропта бае Василь, малко съмъ ги билъ. Баремъ десетина кожи имамъ у дома. . .

Разсмѣ ни това самохвалство. Той бѣше забравилъ, че до преди малко, както самъ изповѣда, не бѣше виждалъ тука катерица. . .

Продължаваме все по-хубавъ и пълненъ съ разнообразности пжтъ. Занизватъ се предъ насъ начесто мостове — дървени, не особено устойчиви. Една буря—и придошлата рѣка ще ги отмъкне и разбие изъ камънацитѣ на хиляди трески.

Всичко на всичко по тоя пжтъ има седемнайсетъ моста. Минаваме седмия, за да отминемъ пжтя, който се отдѣля за Троянъ. Тамъ е „Спасителния домъ“. Тая сграда е почти разрушена, и едва ли би могла да подслони когото и да било презъ зимата. Говори се, че по застѣпничеството и съ труда на туриститѣ тя ще бжде поправена, заздравена и превърната на пролѣтъ въ красива хижа „Дветѣ рѣки“.

По-нагоре видѣхме „Мечото дере“, чието име бае Петко свърза съ историята за убитата мечка. И да не бѣхме му повѣрвали долу, поне тука, при преминаването на дерето, щѣхме да направимъ това, за да прогонимъ неволно породения страхъ и да минемъ по-спокойни това мѣсто, освободено вече отъ страшния звѣрь. . .

— Ето двата „башика“ — обърна вниманието